

V zemi soumraku.

Nech se vést, lidská duše, na okamžik do jemnohmotné říše! Zemí stínů chceme projít bez zastavení; neboť o ní jsem již mluvil. Je to **ona** země, kde pobývají **ti**, kteří jsou ještě příliš hloupí na to, aby mohli správně používat své jemnohmotné tělo. Právě všichni ti, kteří se zde na zemi domnívali být obzvláště chytrými. V jemnohmotné říši jsou němí, slepí a hluchí, protože pozemský rozum jakožto výplod jejich hrubohmotného těla tam nemohl jít s nimi, nýbrž musel zůstat v úzkých hranicích, které jako pozemsky vázaný nemůže nikdy překročit.

První následek velkého omylu je tam lidské duši po pozemské smrti ihned ujasněn, zatímco ona stojí v jemnohmotné říši neschopná, bezmocná a slabá a je na tom daleko hůře než novorozené dítě na hrubohmotné zemi. Proto se nazývají **stíny**. Duše, které své bytí sice ještě pocítují, avšak nemohou si ho být vědomy.

Nechme za sebou tyto pošetilce, kteří na této zemi chtějíce vědět všechno nejlépe tlachali o nicotnostech a nyní musí mlčet. **Vstupujeme do úrovně soumraku!** K našemu sluchu proniká šepot, který se zcela hodí k ponurému pološeru, které nás obklopuje a dává nám rozeznati nejasné obrysy pahorků, lučin a křoví. **Všechno** je zde důsledně přizpůsobeno **šeru**, které **může** přivodit probuzení. Avšak jen **může**, nikoliv snad musí!

Žádný volný, radostný zvuk, žádný jasný pohled zde není možný. Jen šero, nebo omezený pobyt, přizpůsobené stavu duší, které zde prodlévají. Všechny se neurčitým nutkáním vlekle

pohybují, unaveně a nezúčastněně se sunou směrem, kde v dálce se zdá vystupovat jemná růžová záře, která přinášejíc světlo působí na zdánlivě tak znavené duše jako líbezné kouzlo. Jen **zdánlivě** znavené duše; neboť ony jsou **líné** v duchu, a **proto** jsou jejich jemnohmotná těla **slabá**. —

Růžový třpyt v rozlehlé dáli kyne pln zaslíbení! Vzbuzující naději pobízí k čilejšímu pohybu. S přáním dosáhnout tohoto třpytu, napřimují se jemnohmotná těla více a více, z jejich očí vystupuje výraz silnějšího uvědomění a stále jistěji jdou tímto jedním směrem. —

Kráčíme s nimi. Počet duší kolem nás se zvětšuje, všechno je pohyblivější a jasnější, mluvení poněkud hlasitější a přechází k silnému mumlání, z jehož slov poznáváme, že ti, co se tlačí dopředu, pronášejí neustále a kvapně modlitby, jakoby v horečce. Davy stávají se stále hustšími, z tlačení se vpřed vzniká strkanice, skupiny před námi se hromadí, předními jsou tlačeny zpět, aby se znovu pak tlačily kupředu. Tak dochází k vlnění natlačených davů, z modliteb se stupňují výkřiky zoufalství, slova úzkostlivých obav, bázlivých žádostí a tu a tam také potlačené sténání největší beznaděje! —

Přenášíme se rychle přes tento zápas milionů duší a vidíme, že před nimi stojí nehybně a chladně překážka pro další postup, na kterou se marně vrhají, kterou darmo zalévají slzami.

Velké, silné, hustě stojící tyče neúprosně zadržují jejich tlačení se kupředu! —

A silněji plane v dálce růžový třpyt, toužebně rozšiřuje zraky těch, kteří si jej vzali za cíl. Snažně prosíce vzpínají se ruce,

které ještě křečovitě svírají růženec, a se zajíkááním dávají klouzat jedné kuličce za druhou! Tyče však stojí neochvějně, nehybně, oddělujice od krásného cíle!

Jdeme k těmto hustým řadám. Zdá se, jako by byly bez konce. Nejsou to statisíce ani miliony! Jsou to všichni ti, kteří se na zemi považovali za opravdově „věřící“. Jak jinak si to všechno představovali! Věřili, že budou radostně očekáváni a uctivě přivítáni.

Zavolejte k nim: „Co jsou vám platné, vy věřící, vaše modlitby, když jste Slovo Páně **ve vás samých** nenechali povstat k činu jako samozřejmost!

Růžový třpyt v dáli je touha po říši Boží, která plane ve vás! Touhu po ní nesete v sobě, avšak zahradili jste si k ní cestu strnulými formami falešných názorů, které nyní vidíte před sebou jako překážející tyče, jako mříže! Nechte padnout to, co jste v pozemském čase přijali z falešných názorů, co jste sami k nim přistavěli! Odhodte to všechno pryč a odvažte se učinit svobodný krok k Pravdě, **jakou je** ve své velké, prosté přirozenosti! Pak jste osvobozeni pro cíl vaší touhy!

Avšak pohleďte, vy se toho neodvažujete, v neustálém strachu, že by to mohlo být snad falešné, pokud byste tak učinili, protože jste doposud smýšleli jinak! Brzdíte se tím sami a musíte setrvávat tam, kde jste, dokud nebude příliš pozdě k dalšímu postupu a vy budete muset propadnout zničení! Nemůže vám v tom být pomůženo, když **vy** sami nezačnete to falešné nechávat za sebou!“

Jen volejte! Volejte k těmto duším o cestě k záchraně!

Uvidíte, že to je zcela marné; neboť narůstající hukot nepřetržitých modliteb je silnější a neumožňuje těmto modlícím se **slyšet** jakékoliv slovo, které by jim pomohlo postoupit vpřed, vstříc růžové záři a Světlu. Tak musí být navzdory mnohému dobrému chtění ztraceni jakožto oběť své lenosti, která jim nedá poznat **více** a nepřipustí přijmout **nic jiného** než **formálnosti** jejich kostelů, chrámů a mešit. —

Skličeni chceme se ubírat dál. — Avšak tu je před námi ženská duše, po jejíž tváři rozlévá se znenáhla míruplný klid a nový jas jí vychází z očí, které doposud hleděly hloubavě a ve stísněném zamyšlení, vědomě se vzpřimuje, stává se světlejší ... silné chtění nejčistšího očekávání dovoluje jí vykročit ... a s vydechnutím stojí **před** tyčemi! Pro tuto ženskou duši nebyly tyto tyče více překážkou, protože v hlubokém zamyšlení došla jemným cítěním k přesvědčení, že všechno její dosavadní smýšlení muselo být falešné, a v radostné víře v Boží lásku odvážně toto falešné od sebe odvrhla.

Žasnouc nyní vidí, jak to bylo lehké. S díky pozvedá svá ramena a nevýslovný cit štěstí chce v ní propuknout v jásot, avšak přišlo to na ni příliš mocně, příliš silně, že rty zůstávají němé a ona s lehkým chvěním sklání svou hlavu dolů, její oči se zavírají a po její tváři zvolna kanou těžké slzy, zatímco se její ruce setkaly k modlitbě. K **jiné** modlitbě než doposud! K díku! K veliké přímlově za všechny ty, kteří se ještě nalézají za těmito tvrdými tyčemi! A to kvůli vlastním názorům, kterých se jakožto falešných nechtějí vzdát!

Vzlyk hlubokého soucítění zvedá hrud', a tím to od ní odpadá jako poslední pouto. Nyní je volná, volná na cestu ke svému vnitřně vytouženému cíli!

Pozvedne zrak a spatří před sebou vůdce a radostně následuje jeho kroky do nové, neznámé země, vstříc stále silnější růžové záři! –

Tak uvolní se ještě některé duše z těchto davů, které musí čekat za tyčemi falešných názorů na své vlastní rozhodnutí, své vlastní odhodlání, které je může vést dále, nebo je zadržet až do hodiny zničení všeho toho, co se nedovede vzchopit a odložit to staré a falešné. Jen nemnozí se zachrání ze sevření falešných názorů! Jsou v nich až příliš zapleteni. Tak strnulé jako jejich lpění na nich jsou i tyto tyče, které jim brání v pokračování ve vzestupu. Podání ruky k překonání této překážky je nemožné, protože to bezpodmínečně vyžaduje **vlastní** rozhodnutí duše. **Vlastní** niterné prožití, které dodá jejím údům pohyb. Tak dopadá těžká kletba na všechny ty, kteří učí lidi falešným představám o Boží vůli ve stvoření, kterou bylo možné tehdy nalézt ve Slově Spasitele, ne však v citátech z Bible, které ji nezachovaly čistou, tím méně v pozemských výkladech.

Nechte je v jejich strnulosti dále mumlat modlitby v bludu, že jejich počet jim může, ba dokonce musí pomoci, protože to církve takto učily, jako by Boží vůle nechala se sebou obchodovat.

Jdeme dále zemí soumraku. Bez konce jeví se hradba těchto tyčí a nedozírně tlačí se za nimi množství jimi zadržovaných.

—

Avšak jsou tu i jiní. Skupiny, které místo růženců drží v rukách Bible a plny zoufalství v nich hledají. Shromažďují se kolem několika duší, které poučující chtějí dát vysvětlení tím, že stále znovu čtou pasáže z Bible. Požadující vystrkují tu a tam různé duše své Bible dopředu, jiné klečící pozvedají je často jako

v modlitbě ... avšak tyče zůstávají stát, bráníce jim proniknout dále vpřed.

Mnohé duše poukazují na svou znalost Bible, mnohé na právo ke vstupu do říše nebeské! Tyče se však ani nehnu!

Tu protlačila se usměvavě skrze řady mužská duše. Vítězoslavně kyne rukou.

„Vy pošetilci“, volá, „proč jste nechtěli slyšet? Polovinu svého pozemského času jsem použil k tomu, abych onen svět, tedy nyní tento svět prostudoval. Tyče, které vidíte před sebou, zmizí rychle aktem vaší vůle, protože jsou vytvořeny jen skrze představu. Jen mne následujte, já vás povedu! Mně je to všechno již dobře známé!“

Duše kolem něho vytvořily prostor. Přikročil k tyčím, jako by jich tu nebylo. S bolestným výkřikem se však zapotácel prudce nazpátek. Náraz byl příliš tvrdý a přesvědčil ho velmi rychle o existenci tyčí. Oběma rukama drží své čelo. Tyče před ním stojí neochvějně dál. Se vztekem je uchopil a prudce jimi zatřásl. Zlostně vykřikl:

„Pak jsem byl svým médiem bludně veden! A vynaložil jsem na to léta a léta!“

Nezamýšlí se nad tím, že **on** zplodil tyto omyly a rozšiřoval je slovem a písmem, když obrazy, které mu byly médiem dány, vykládal podle **svých** názorů, aniž by před tím studoval zákony Boží ve stvoření.

Nesnažte se pomoci tomuto muži nebo jiným; neboť všichni jsou tak zaujati sami sebou, že vůbec nechtějí slyšet něco

jiného než vlastní vnímání. Musí jím být nejdříve znaveni a poznat svou beznaděj nebo nahlédnout to, v čem jediné je zakotvena možnost, jak uniknout z těchto zmatenin falešného přesvědčení po dlouhém bloudění v zemi soumraku.

A nejsou to žádní špatní lidé, nýbrž takoví, kteří se pouze při svém hledání zakousli do falešného názoru nebo sami byli příliš líní důkladně o všem přemýšlet, místo aby v nejpečlivějším procítění přezkoumali, zda to přijaté by mohlo být viděno jako správné, nebo zda skrývá mezery, které by zdravým procítěním nebyly přirozeně schopny obstát. Odhodte proto prázdné formálnosti!

Lidský duch nechť odhodí od sebe všechno mystické, protože mu to nikdy nemůže přinést užitek. Jen to, co sám jasně procítí, a tím v sobě přivede k vlastnímu prožitku, je mu ku prospěchu ve zrání jeho ducha.

Slova „**Probud' se!**“, která Kristus často používal, znamenají: „**Prožij!**“ Nechoď pozemským bytím ve spánku nebo zasněně. „Modli se a pracuj“ znamená: „Učiň svou **práci** modlitbou!“ Produchovní to, co tvoříš svýma rukama! Každá práce se má v jejím provedení stát úctyplným vzýváním Boha, jakožto dík za to, že ti bylo Bohem dáno něco neobyčejného k působení mezi všemi tvory tohoto pozdějšího stvoření, **pakliže jen chceš!**

Začni včas s probuzením, s prožitím všeho v sobě samém, což je souznačné s vědomým procítěním, a také toho, co čteš a slyšíš, abys nemusel setrvávat v zemi soumraku, z níž jsem dnes vysvětlil jen zcela malou část.